

FILIP TAMÁS (1960) Budapest

FILIP TAMÁS

Kiszolgált katona

Boszorkányszombaton leissza magát,
tündérvasárnap másnapos.
Szemhéja alatt sünök mászkálnak,
fülébe varjú károg.

Hogyhogy kihúlt a pogácsa,
ha még meleg a hamu?
Zsibbadtan még egyszer
haptákba vágja magát,
de becsapta a füle, egy részeg
kiáltást hallott vezényszónak.

Aztán elindul haza, hogy
elpazarolja, ami az
életéből még hátravan.

Fölöttük mozdulatlanul

Lekésem, nem találok meg, vagy ha
mégis, nem fogadják a köszönésemet,
pimasz hallgatásuk fölsebez, és
az előkészített válaszbeszéd
nem lesz jó semmire, nyugodtan
összetéphetem. Fecnik a szélbe,
de lehet, hogy szél se lesz, csak
dobnám, de ujjamhoz ragadnak,
s úgy rázom őket, mint negyven
fokra fölzaladt lázmérőt, mire
a lábamhoz hullanak, megadva maguk,
s úgy állok fölöttük mozdulatlanul,
mint egy porszívóügynök, ki már
egy éve nem tudott eladni semmit,
és van egy szó, a *salao*, mely úgy
kering fejében, mint egy megkergült
helikopter, szeretne szabadulni tőle,
de nem lehet, mert akkor kedvenc
regényhősét is el kéne felejtenie.

Nekik rejtély

Nincsenek érvek, csak magyarázat.
 A *miért?* feloldódik a *csak*-ban.
 A 36 fokos lámpaláztól kiver a víz,
 a zsűri látja, hogy izzadsz,
 miért fűtenek, amikor nyár van?

Nem árulod el nekik, hogy mindent
 tudsz, megtartod, mintha titkokat,
 és ők elhiszik, amit a hallgatásoddal
 előlük eltakarsz. Tanúid lettek, te nekik
 rejtély, de *kiderítenek úgyis*.

Túlzás és pompa

Álmában álmélkodik,
 hát ilyen egy másik életet leélni?
 Mintha egy forrás tört volna föl,
 beszél, maga se tudja, mit, és értik,
 sőt megkönnyezik a szavait.

Vaktöltényt használ, mégis
 véresek a lólapok. Ez barokkos
 túlzás és persze perzsa pompa,
 de mégis van, mint a délibáb,
 vagy mint a kétely aranymérlege:
 egy kérdéssel mindkét serpenyőjében.

Föláldoz? Föloldoz? Egyikben ott
 a másik, életében a mások élete:
 Sziszfuszt csinál belőle egy utcakő,
 egy hirdetőoszlop Simeont.